

Formanden (Høgsbro): Ja, jeg tror dog denne Sag ligger saa tjernt fra den forelliggende, at den helst bør opsættes til en anden Tid.

Bluhme: Jeg skal da kun slutte med at sige, at jeg i al Fald vil ønske, at der kunde komme en Forbindelse mellem det farefulde Hverv paa vore Kyster og Invalide-loven.

Finansministeren (Strup): Jeg tror ikke, at det vilde være ganske overflødig at erindre det ærede Ting om, hvorledes Behandlingen af Invalidepørgsmaalet var før Loven af 1889, og hvilken Forandring Loven af 1889 i saa Henseende frembragte. Før 1889 maatte det forlanges, for at der kunde tilstaaes Invalideforsørgelse, for det første, at det forelaa som godtgjort eller overvejende sandsynligt, at vedkommende havde paadraget sig, ikke blot i den Tid han udførte Militærtjeneste men ved Militærtjenesten, en Svækkelse, hvad enten det nu var ved Saar, Legemsbefadigelse, eller det var ved indvendig Sygdom. Det var det ene Punkt. Det andet var, at Erhvervs-evnen nu var svækket væsentligt. Det tredje var, at den nuværende Svækkelse kunde uledes med overvejende Sandsynlighed fra den Befadigelse, som vedkommende havde lidt ved Udførelsen af Militærtjenesten. Den Forandring, som Loven af 1889 gjorde deri var den, at man fastholdt de to første Punkter. Det ene var altsaa det, at det maatte være godtgjort eller i alt Fald overvejende sandsynligt, at vedkommende ved Udførelsen af sin militære Tjenestepligt var bleven befadiget ved Saar eller ved Sygdom. Man fastholdt ogsaa det andet Punkt, at Erhvervs-evnen skulde være væsentlig svækket, hvorimod man paa det tredje Punkt, Kausalforbindelsen mellem den oprindelige Befadigelse eller Saaret og den nuværende Tilstand, nøjedes med, at Finansministeren ikke vilde betægte Muligheden af, at der kunde være en Forbindelse. Det var det man gjorde i 1889 og intet andet. Det vil vistnok erindres, at under Overvejelsen af denne Forandring i 1889 var man til en Tid i alt Fald fra min Side, jeg tror ogsaa fra den anden, betænkt paa at indskrænke denne Modifikation kun til Krigsinvalider, kun til dem, der være saarede, men at man saa fandt, at det var dog rimeligt og billigt, at man uvidede den ogsaa til andre. Derom enedes man saa. Bestemmelsen lyder nu altsaa i Loven af 1889 paa, at den, som har været saaret i Krig og nu er erhvervs svækket, har ligefrem Adgang til denne mildere Bedøm-

melse, der blev aldeles utvivlsomt anvendelig paa dem, saa at der kun behøvedes, at Finansministeren erkendte Muligheden af, at den nuværende Erhvervs svækkelse kunde staa i Forbindelse med Saaret. Dertil blev saa søjet dette, at naar Befadigelsen ikke hidrørte fra Saar men fra Sygdom, som bevislig var paadraget ved Tjenestepligtens Udførelse, saa skulde det samme gælde. Dette Bevis behøves ikke, hvor man talte om Saar, thi der var det jo givet, at det var Krigsinvalider og kun dem, der være saarede, og det kunde i Reglen ikke være Tvivl om det, at man var saaret — ja vi have haft et Tilfælde, hvor der ganske vist var Tvivl om, hvorvidt Manden var saaret eller ej, men i Reglen vil der ikke være nogen Tvivl. Hvad derimod Sygdommen angaar, som vedkommende har lidt af i den Tid, han har ligget til Tjenesten, da kan der selvfølgelig være meget stor Tvivl om, hvorvidt Tjenesten har foranlediget Sygdommen eller ikke. Det forekommer mig derfor, det er fuldkommen korrekt, at man ved Siden af Saarbefadigelse sætter Sygdommens utvivlsomme Paadragelse ved Tjenestepligten — det var i mine Tanker fuldstændig korrekt.

Det, som nu foreslaas i det forelliggende Lovforslag, er jo hverken mere eller mindre, end at man nu skulde sløse, ganske gaa bort fra det første af de 3 Hovedpunkter, jeg angav, nemlig det, at Mandens Befadigelse hidrørte fra Udførelsen af hans militære Tjenestepligt; thi den eneste Begrænsning, der findes i Lovforslaget — den at Finansministeren eller Administrationen skulde kunne bevise, at Sygdommen var selvforskyldt, eller skulde kunne bevise at Sygdommen var uafhængig af Udførelsen af Tjenestepligten — ja den bethder jo saa meget som slet intet. Jeg gad dog egentlig vide, hvorledes det skulde være muligt, naar en Mand i sin Tjenestetid har paadraget sig en Forkølelse, eller hvad i al Verden det er, der har udviklet sig til en Sygdom, da at kunne bevise, at denne er selvforskyldt — det vil da være rent undtagelsesvis, at der skulde være Mulighed for at kunne bevise saadant, eller at man skulde kunne bevise, at denne Sygdom var uafhængig af Tjenesten. Og jeg vil nok sige, at naar man vil gaa saa vidt i Forstaaelsen af, hvad den militære Tjenestepligt kan medføre, og af hvad der kunde bringes ind under dette, som Forslagsstilleren mente, at naar man tilføje sig et Saar ved at spise det Brød, som blev udleveret i Tjenesten, saa var det en Sygdom, der var paadraget under Udførelsen af Tjenesten — saa ser jeg ikke rettere, end